

Đêm thơ Nguyễn Tiêu

Rằm tháng Giêng Bính Thân 2016

Tại cơ sở 1 trường THCS & THPT Nguyễn Khuyến

Lời mở đầu

Hằng năm cứ đến rằm tháng Giêng là Đêm thơ Nguyễn tiêu được tổ chức tại cơ sở 1 trường THCS & THPT Nguyễn Khuyến.

Vào năm 1999 nhà thơ nguyên Nguyễn đã tổ chức đêm thơ đầu tiên tại nhà của nhà thơ. Năm 2000 tập thơ "Tinh Sương" ra đời và đã được tổ chức tại cơ sở 1, từ đó những năm về sau đều được tổ chức vào đêm Rằm Nguyễn tiêu.

Đến năm 2003 có sự trùng hợp của trường ta. Hội nhà văn Việt Nam đã quyết định chọn ngày Tết Nguyễn tiêu là ngày thơ Việt Nam từ đó đã thành ngày lễ hội Thơ cho cả nước.

Đêm nay ánh trăng rằm của tết Nguyễn Tiêu Bính Thân 2016. Đêm thơ được dành cho tất cả quý thầy cô yêu thơ, thích thơ, bình thơ, đọc thơ, ngâm thơ, ca hát. Lấy ý nghĩa đêm Nguyễn tiêu là đêm trăng rằm đầu tiên của trời đất để chào đón một năm mới An khang – tốt lành. Khi trời đất giao hòa cũng là lúc lòng người khai mở - Tâm lành Ý thiện, cảm xúc thăng hoa, Trường THCS và THPT Nguyễn Khuyến đã chọn đêm Nguyễn tiêu làm đêm thơ truyền thống với tên gọi giản dị ứng với thời khắc vũ trụ huyền diệu ấy : **Nguyễn Tiêu nghe thơ.**

Đêm Nguyễn Tiêu năm nay ngoài việc ngâm thơ, thưởng nhạc, ngắm cảnh, chơi trăng, còn là dịp đặc biệt để quý thầy cô và bằng hữu bày tỏ lòng tri ân và tình cảm yêu quý tưởng nhớ đến hai thầy: nhà thơ Nguyễn Nguyên – Giáo sư, nhà giáo nhân dân Lê Trí Viễn (*cũng là người sáng lập đêm thơ Nguyễn tiêu*) và nhà giáo Nguyễn Ngọc Phấn; đến với *Đêm thơ Nguyễn tiêu* để chia sẻ niềm vui và sự ấm áp, để cùng thầy giữ cho ngọn đèn Nguyễn tiêu tỏa sáng trong đêm thơ.

Hương trầm đã đốt, tiếng đàn tiếng sáo vút lên hòa thơ ca cùng với đất trời chào đón ánh trăng rằm đầu tiên của xuân Giáp Ngọ.

Trân trọng kính chào quý thầy cô trong Hội đồng quản trị, Ban Giám hiệu, BCH CĐCS toàn thể quý thầy TQN, quý thầy cô quản nhiệm, quý thầy cô bộ môn, đêm

thơ được mở cổng đi vào vườn thơ trường Nguyễn Khuyến đón ánh trăng rằm
Nguyễn tiêu.

**Đêm Nguyễn tiêu biết bao mùa
Trăng thanh vàng vạc đong đưa gọi về
Chừ đây trong cõi bến mê
Câu thơ man mác vổ về tháng năm
Ơ kìa đây ánh trăng rằm
Xên xang thơ nhạc dùng dằng tiếng xưa.**

Thơ vẫn đẹp như ngàn năm trước

MODERATO - VUI TƯỞI

Thơ: PHAN VĂN
Nhạc: NHẤT TÚY

Đêm Nguyễn Tiêu nghe đất trời trở lạnh.
Bước chân thơ nhẹ nhẹ thoáng qua đời. Con gió
lại vi vu màu huyền ảo. Lòng chùng xuống sợ thơ
linh e ngại. Nụ Quỳnh hoa cho ánh sáng trong đêm.
Thơ và người như cùng chung nhịp điệu. Giữa nhân
gian quay quắt bóng hình. Giữa nhân gian quay quắt một bóng
hình. Thơ vẫn đẹp như ngàn năm trước đó. Vẫn cô
đơn vẫn đời thường vẫn vương. Nàng thơ đến, tay nhân
gian rộng mở. Đón thơ vào lấp kín cõi hư vô.

Ngày Tết đọc thơ xuân.

Ngày Tết thành thơ hay bận rộn?

Bận rộn nhưng không căng thẳng như đời sống thường ngày.

Tôi dành thời gian tưởng nhớ tổ tiên, thăm viếng ông bà, cha mẹ. Tôi đi chùa hái lộc đầu năm. Tôi đi hội hoa xuân. Tôi đến nhà họ hàng, bạn bè. Những việc này có thể thành thơ không?

Muốn làm thơ trước hết phải đạt dào cảm xúc. Những việc vừa nêu không thể nói là thiếu cảm xúc. Trái lại ai cũng trào dâng những cảm xúc khó tả. Nhưng không biết tả như thế nào. Cảm ơn nhà thơ đã nói được nỗi lòng của ta.

Ta hãy đọc một vài áng thơ xuân Bình Thân 2016.

Ngày Tết ai cũng muốn về quê, nơi đó có cha mẹ, có ông bà. Nhưng không ít người trải qua tâm trạng như tác giả bài thơ này:

*Trưa nay đứng trước hiên nhà
Nhà thì còn đó. Mẹ cha khuất rồi
Bỗng đứng đặng đặng trên môi
Bình trà bảm bụi. Bình vôi khô vàng...*

(Hành trang có nắm đất làng – Trần Vạn Giã)

Đầu xuân đi chùa hái lộc. Một thói quen bao đời nhưng nhìn cảnh người người tranh nhau hái lộc bỗng thấy có gì đó thiếu tao nhã khiến lòng người không vui.

*Cây đứng nhói lòng trong góc khuất
Trước bao chen chúc nối nhau trèo
Người người hái lộc vô tình thật
Nào biết vòm cây khản tiếng kêu
Theo tác giả bài thơ này, nên hái một thứ lộc khác:
*Riêng một người đi ngoài phố tối
Trong cuộc hành hương...
Kiếm một người
Gặp nhau, họ nắm tay mừng tuổi
Lộc thấp hồng theo mấy đóa môi**

(Hái – Nguyễn Thái Dương)

Thử tưởng tượng mùa xuân mà không có hoa xuân? Thành phố vào xuân đẹp hẳn lên nhờ những chợ hoa, những đường hoa. Nhưng mấy ai ngắm hoa mà nghĩ được hoa đẹp nhờ nắng. Không có nắng hoa mất đi mấy phần rực rỡ. Chính vì thế Nguyễn Khoa Điềm chia sẻ với người đọc một cảm nhận nhỏ về nắng mùa xuân:

*Có thể ngày mai bom đạn nổ
Sao nắng không biết điều ấy?
Nắng ngủ ngon trên mặt cỏ...*

(Hồn nhiên – Nguyễn Khoa Điềm)

Nếu ánh nắng làm sắc màu của hoa xuân thêm rực rỡ thì ánh trăng làm cho hương của hoa thêm mơ hồ, bí ẩn, quyến rũ. Đêm thơ nguyên tiêu hôm nay rồi sẽ kết thúc, chúng ta phải tạm biệt nhưng ánh trăng sẽ đi theo ta về tận nhà đó:

Một hôm về nhà rất khuya

Có ánh trăng đi theo làm bạn

Sân nhà ai nụ quỳnh vừa nở

*Vương trên tay **mùi nhớ xuân thì***

(*Một hôm về nhà rất khuya* – Từ Nguyên Thạch)

Qua một vài ý thơ vừa trao đổi, chúng ta có thể so sánh cảm xúc của mình và cảm xúc của nhà thơ. Hoặc là ta không có được những cảm nhận tinh tế như nhà thơ hoặc ta có nhưng không thể diễn đạt được như nhà thơ. Đó có thể là phút đứng lòng trước những kỉ vật của mẹ cha, bình trà bóm bụi-bình vôi khô vàng; là chút băn khoăn khi người người đua nhau hái lộc, bất chấp sự sống và vẻ đẹp của thiên nhiên cỏ cây; là vẻ hồn nhiên thanh thản của một tia nắng ngày xuân; là một thoáng vô tình với bóng trăng dõi theo ta về...

Cảm xúc là hiện tượng nhất thời cần được làm mới, cần khơi dậy, nếu không tâm hồn sẽ nghèo nàn về cảm xúc. Có ai đó nói rằng nỗi đau nào rồi cũng vui đi kia mà, hoặc thời gian là liều thuốc chữa thương đau. Điều đáng buồn của con người hôm nay chính là phát triển về trí tuệ nhưng cần cỗi về tâm hồn. Nhận thức còn mãi nhưng cảm xúc sẽ qua đi. Điều gì hôm nay ta hiểu ngày mai ta vẫn hiểu nhưng điều hôm nay ta xúc động ngày mai sẽ giảm dần và biến mất.

Nhiều thầy cô đã đến viếng mộ thầy Nguyễn Ngọc Phan mỗi dịp đầu năm. Ta hãy cũng chia sẻ cảm xúc với tác giả bài *Thầy hãy yên lòng*. Ý thơ bắt đầu bằng một hình ảnh: "*rừng cao su êm đềm rộng trải...*". Hình ảnh này được dùng để diễn tả sự thanh thản của người Thầy đã ra đi và yên lòng an nghỉ sau khi hoàn thành tâm nguyện. Nhưng nếu chỉ có vậy thì khó thành thơ bởi ta vẫn thường thấy những dòng chữ về sự yên nghỉ (ici reposé Monsieur...) nơi nghĩa trang. Cảm hứng thơ xuất hiện cùng với ánh mặt trời. Nghi thức tưởng niệm thường bắt đầu khoảng 10 giờ sáng, mọi người hướng về mộ thầy, thấy phía sau mộ là rừng cao su bất tận, phía trên là mặt trời đang lên và chói sáng qua kẽ lá. Chính vì thế mới có hình ảnh tạo thành tứ thơ "*Bình minh lên ánh hồng tỏa sáng*" sau đó tiếp nối một liên tưởng xúc động qua ý nghĩ "*theo ánh dương Thầy bước quay về*" để "*Ngày lại ngày thầy rọi sáng trường xưa*". Thầy ra đi nhưng vẫn gần gũi chúng ta, soi sáng, động viên. Như vậy từ mặt

trời nơi thầy yên nghỉ đến mặt trời ngày ngày ở Nguyễn Khuyến có một gạch nối khiến ta cảm nhận được sự gắn bó, sự ấm áp, thầy vẫn hiện diện trong chúng ta như một mặt trời.

(Thầy hãy yên lòng – Lê Trọng Tín)

Và một bài thơ khác cũng ghi lại cảm nhận ấy trong những phút tưởng niệm trước nơi an nghỉ của Thầy:

Con đến Bình Dương một ngày nắng đẹp (tất nhiên ngày mưa thì sẽ có bài thơ khác). Chính từ ánh nắng mặt trời ấy mà tác giả liên tưởng Thầy như mặt trời của lòng mình, là ***Một trái tim như ngọc sáng ngời.***

(Lời dạy của Thầy – Lê Nga)

Cảm xúc mùa xuân, cảm xúc đêm thơ hôm nay rồi sẽ qua đi. Nhu cầu tinh thần của mỗi người làm mới cảm xúc và tìm cách ghi nhớ cảm xúc để có thể sống lại cảm xúc. Ghi nhớ bằng máy chụp hình là thông dụng nhất bởi đây là cách nhanh nhất, nhưng ghi nhớ bằng thơ mới thật là sâu sắc. Mới đây một viện bảo tàng ở Amsterdam Hà Lan phát động phong trào có tên là "bắt đầu vẽ", họ không cấm dùng camera nhưng họ in hình dấu chéo lên hình chiếc camera ngay ở cổng. Họ cung cấp giấy và bút để khách tự vẽ, nhờ đó khách có thời gian khắc sâu cảm xúc qua thời gian nhất định dành cho sáng tạo nghệ thuật.

Thơ có cần không? Đêm thơ mà hỏi thơ có cần không thì thật buồn cười nhưng thực tế có người say mê thơ và nhiều người thờ ơ. Có người nói mình không thể làm thơ. Không thể làm thơ thì không sao nhưng không thích đọc thơ thật đáng tiếc. Chúng ta tìm cảm xúc trong không gian thực. Những bài thơ tái tạo không gian ảo nhưng tạo cảm xúc thực.

Hiện nay có nhiều người than phiền rằng học sinh học văn mà không biết viết một tờ đơn xin phép hoặc một bản kiểm điểm. Thì có sao đâu! Nhiều văn bản có mẫu sẵn, dựa theo mà viết. Mục đích của môn Văn cao hơn nhiều. Điều đáng buồn là ở chỗ học sinh không thể viết trọn vẹn một lá thư tâm tình cho mẹ hoặc một lời nhận xét, vài dòng nhật kí chân thành cho một hiện tượng đời sống. Tôi đọc những lời nhận xét (comments) trên Facebook, không phải không có những đoạn hay, nhưng phần nhiều là những câu ngắn ngủn, kiểu như OMG, đẹp quá... thậm chí chỉ mượn một biểu tượng có sẵn kiểu như mặt cười, mặt buồn hoặc chỉ một thao tác nhấn phím "thích" hay "không thích".

Cảm ơn các nhà thơ. Người đọc sẽ nhờ thơ mà lưu giữ và tìm lại cảm xúc. Trong lời mở đầu tập thơ "Tinh sương", thầy Lê Trí Viễn có viết: ***"Chỉ là những ghi chép giữ lại đôi ba giây phút trong dòng đời..."*** thơ thật ra chỉ có vậy. Giữ lại đôi ba giây phút trước hết là giữ lại cảm xúc.

Nguyễn tiêu Bình Thân 2016
Đỗ Văn Trị

Năm mới...

Năm mới của đời bắt đầu từ mùa xuân.

Năm mới của chúng tôi khi mùa thu vàng tươi sắc lá.

Mùa thu đến nhịp đời sao hối hả.

Tiếng trống trường rộn rã những niềm vui.

Đôi mắt em tròn thơ ngây nhìn tôi.

Ôi yêu quá vì sao trong đêm huyền cổ tích!

Giáo án nghiêng soi vàng trăng thao thức.

Để mai đến trường lời thơ kết hoa.

Có điều gì vui mà em ngân nga?

Làm giáo án của tôi xôn xao bụi giảng!

Trong bài thơ tôi đọc em nghe có đôi hài vạn dặm.

Đưa em đi đến những miền xa.

Dẫu hôm nay cuộc sống có bộn bề.

Thật giả, trắng đen, lòng người biến hóa.

Nhưng có một niềm vui xạc xào trong gió.

Khí mỗi ngày đặt chân lên phiến đá sân trường... Kim Trọng

Năm Mới

Thơ: KIM TRỌNG
Nhạc: NHẤT TÚY

SLOW ROCK Chân thành thiết tha

Năm mới bắt đầu từ mùa xuân. Năm mới của chúng
tôi khi mùa thu vàng tươi sắc lá. Mùa thu đến nhịp đời sao hối hả.
Tiếng trống tan trường rộn rã những niềm vui. Đôi mắt em tròn thơ ngây nhìn
tôi. Ôi yêu quá vì sao trong đêm huyền cổ tích.
Giáo án nghiêng soi vầng trăng thao thức. Để mai đến trường lời thơ kết hoa.
Có điều gì vui mà em ngân nga làm giáo án của tôi xôn xao bụi giảng.
Trong bài thơ tôi đọc em nghe có đôi hài vạm vỡ đưa em đi đến những miền
xa. Dẫu hôm nay cuộc sống có bộn bề. Thật già trắng đen lòng người biến
hóa. Nhưng có một niềm vui xạc xào trong gió. Khi mỗi
ngày đặt chân lên phiến đá sân trường. Năm mới bắt đầu từ mùa

THƠ VỚI KHÍ CÔNG CỦA THẦY LÊ TRÍ VIỄN

HOÀNG ĐỨC HUY

Buổi sinh hoạt đầu tuần tại cơ sở 2 Nguyễn Khuyến thật đặc biệt : Thầy Hiệu trưởng Lê Trí Viễn dạy cho học sinh đọc diễn cảm một bài thơ. Trước hết Thầy nhắc lại kỉ niệm thời tiểu học. Thầy đã được nghe một thầy giáo người Pháp đọc thơ thật diễn cảm mà Thầy nhớ suốt đời :

*Un Agneau se désaltérait
Dans le courant d'une onde pure.
Un Loup survient à jeun, qui cherchait aventure,
Et que la faim en ces lieux attirait.
Qui te rend si hardi (2) de troubler mon breuvage ?
Dit cet animal plein de rage :
Tu seras châtié de ta témérité.*
(La Fontaine, Le loup et l'agneau)

Bản dịch của Tú Mỡ (Chó sói và chiên con) :
*Dòng suối trong, Cừu đang giải khát
Dạ trống không, Sói chợt tới nơi
Bụng đang đói ngấu, thấy mồi
Chặn Cừu non lại, bời bời thét vang:
- Sao mày dám cả gan vục mồm
Làm đục ngầu nước uống của ta?
Tội mày phải trị không tha!*

Tôi rất ấn tượng khi nghe Thầy đọc thơ hết sức diễn cảm : giọng đọc rõ ràng, sắc nét, âm điệu trầm bổng, ngân vang như dòng nước chảy, thấm sâu vào lòng người nghe... Về nhà suy nghĩ xem làm sao mà Thầy đọc hay như vậy ! À thì ra muốn đọc thơ hay phải có nhiều yếu tố mà một trong những yếu tố đó là : Khí công.

Tôi đã từng được nghe Thầy thường xuyên tập Khí công. Đây là một trong những phương pháp hít thở. Các em học sinh khi tập thể dục, được dạy hít thở theo lối phương Tây : hít bằng mũi, thở bằng miệng. Còn khi bơi thì ngược lại : thở bằng mũi, hít bằng miệng. Khí công là hít thở theo lối phương Đông : hít thở bằng bụng thông qua mũi (miệng ngậm lại). So sánh hai lối hít thở thì phương Tây sử dụng cơ ngực, mà cơ ngực gồm nhiều xương cứng, không co giãn được nên chỉ dung nạp được một lượng khí nhất định (khoảng 1 lít). Trong khi đó phương Đông dùng cơ bụng co giãn được nên dung nạp được một lượng khí nhiều hơn gấp đôi, gấp ba.

Điều này ảnh hưởng rất lớn khi đọc diễn cảm hoặc ngâm thơ: đòi hỏi phải có cao độ (ngân cao), cường độ (ngân vang), trường độ (ngân dài). Nếu lượng khí dung nạp vào ít thì làm sao đảm bảo được các yêu cầu trên, chưa nói là rất mệt khi đọc hoặc ngâm một bài thơ dài.

Ngoài ra khi đọc diễn cảm một bài thơ lại cần phải có nhịp điệu. Quan sát cuộc sống chúng ta thấy luôn luôn có nhịp : thiên nhiên có nhịp buổi sáng – buổi tối, con người cũng có nhịp làm việc – nghỉ ngơi. Tuy nhiên nhịp phải được phối hợp hài hòa mới tạo ra được hiệu quả tốt nhất. Hãy xem một cô gái nhỏ nhắn khoảng 40kg gánh trên vai 80kg (thúng trước 40kg gạo, thúng sau 40 kg gạo). Cô có thể đi cả cây số mà có thể vẫn không mệt bao nhiêu là nhờ phối hợp nhịp bên trong (chân và thân thể lên xuống đều đặn) với nhịp bên ngoài (đòn gánh trên vai cũng nhịp lên xuống theo). Trong khi đó một anh chàng 100kg cũng gánh 80kg, nhưng chỉ khoảng vài chục mét là không gánh được. Có một câu chuyện là một cây cầu chịu được xe tải 4 tấn (4000kg), một đoàn lính gồm 50 người đi qua (mỗi anh lính khoảng 60kg, tính ra là 3000kg) Cây cầu dư sức chịu đựng. Thế nhưng những người lính này đi theo kiểu diễu binh nhịp 1-2. Cây cầu cũng đong đưa theo nhịp và càng lúc càng dồn dập đến nỗi phải cầu bị sập. Sức mạnh của nhịp điệu thật to lớn !

Đọc diễn cảm hay ngâm thơ cũng vậy. Thơ có nhịp bên ngoài (khách quan) theo tùy từng thể loại. Ví dụ như thơ lục bát thì thường là nhịp 2 :

Đầu lòng/hai ả/tố nga.

Thú Kiều/là chị/em là/Thúy Vân.

Nếu hít thở ít thì nhịp sẽ bị rối loạn (hiện tượng nấc cụt) chưa kể là khi đọc hoặc ngâm một câu thơ dài. Nhưng nếu biết kết hợp với nhịp bên trong : hít thở Khí công, cơ bụng, giây thanh, răng lưỡi... thì hiệu quả sẽ rất cao mà tấm gương là Thầy Lê Trí Viễn.

Trong buổi tối Nguyên tiêu hôm nay, tôi chỉ dám nói lên suy nghĩ của mình về hiệu quả của Khí công với việc Đọc thơ qua khơi gợi của Thầy. Tôi không dám nói về môn Khí công mà hiện diện ngay trong đêm thơ hôm nay có một truyền nhân của Thầy, đồng thời là sư phụ đang dạy cho thầy cô trường Nguyễn Khuyến môn Khí công : đó là cô Lê Phi Thúy.

Mong những điều tôi trình bày sẽ tăng thêm niềm cảm phục của mọi người đối với Thầy của mọi người thầy : Lê Trí Viễn.

Nguyễn Tiêu vắng Thầy

Andantino - Tình cảm xa vắng

Thơ: HÀ VĂN
Nhạc: NHẤT TÚY

Một thấy Thầy đây Thầy đâu xa. Xuân về hoa
đất nở trăm hoa. Xuân nhận Thầy tôi muôn hoa sắc.
Một đời thơ đẹp rất tình sương. Năm (Năm)
nay Thầy thật đã xa rồi. Tình
nay Thầy thật đã xa rồi. Thầy
yêu chính choáng vẫn bên tôi. Chén
ơi vẫn mãi ở trong tôi. Tự
rượu trời ban Thầy năm ấy. Chắc
học làm người như yêu ...
Thầy vẫn nhâm thơ say say. (Năm) ấy.
Bài học cho đời còn nhớ sâu. (Mời)

Nôn nao

Có phải nhớ không mà nôn nao ?

Ái hên rồi quên một buổi nào ?

Trước mặt nhện sa, chim khách báo,

Ổm chằng hay vừa tỉnh chiêm bao ?

Có phải nhớ không ? Tìm quần quanh ?

Cây thì còn gốc lá còn xanh

Bón mặt bạn bè, giữa lạnh ngắt

Lia quê dòng nước cứ trôi nhanh !

Có phải nhớ không mà chơi vơi ?

Giữa biển khơi hay lưng chừng trời ?

Điều đã đứt dây, thuyền mất lái

Còn tay bám vù, chẳng còn nơi ...

Nguyễn Nguyễn

1999

Nguyên tiêu nghe thơ

Thơ: NGUYỄN NGUYỄN

Nhạc: NHẤT TÚY

Dập đều xa vắng

The musical score is written in a single system with ten staves. It features a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 2/4 time signature. The melody is simple and lyrical, with lyrics written below each staff. The lyrics are in Vietnamese and describe a scene of a person looking at a star in a cold night, feeling lonely and missing someone.

Bát chợt trên vai quàng áo ấm. Ai
đó thương mình tuổi đã với. Đêm lạnh thơ
che sao nổi gió. Lạnh mình e có lạnh sang ai.
À ơi! ai đó thương mình. À ơi!
Thương mình tuổi đã với. À ơi! ai đó thương mình
lạnh mình e có lạnh sang ai. Thơ
nhập vào trăng hoa với sao. Không ngờ áo
ấm lại màu xanh. Chẳng như ai đó lo mình
úa. Khuya lạnh chia mình một chút xanh.

Nguyễn tiêu Bình Thân 2016

Cứ đến ngày rằm của tháng Giêng
Đêm thơ lại đến khắp trăm miền
Trường tôi nhớ đến ơn thầy cũ
Tổ chức đêm thơ để đáp đền

Nguyễn tiêu trắng sáng quá đi thôi !
Thầy Cô tham dự đã đến rồi
Nhớ thầy Trí Viễn về tiên cánh
Thương thầy Ngọc Phấn chốn bồng lai.

Nguyễn Khuyến tên trường càng xa rộng
Cất cánh bay xa vượn cao mãi
Nơi nơi in dấu truyền thống xưa
Ân nghĩa hai thầy sáng danh mãi

Công đức hai thầy luôn tỏa sáng
Nên trường Nguyễn Khuyến mãi đi lên
Nguyễn tiêu tưởng nhớ hai thầy mãi
Rạng rỡ tên người chẳng thể quên.

Trần Ngọc Anh
(Tổ Khí công)

Lời dạy của Thầy

Con đến Bình Dương một ngày nắng đẹp,
Thấy muôn màu cảnh sắc xanh tươi,
Nơi chôn giấu một tâm hồn quý -
Một trái tim như ngọc sáng ngời...

Con vẫn đứng đây giữa không trời,
Trong làn hương khói lên chơi vơi,
Lặng nghe trong gió tiếng ai cười,
Như lời thầy bảo ngày xưa ấy:

“Hãy biết nhìn người, biết yêu thương,
Nhìn đúng người cho ta cơ hội,
Yêu thương người để san sẻ cùng nhau,
Trên hành trình đầy vất vả gian lao...”

Ai cũng thế, có khó khăn, trắc ẩn
Sao không lấy đó, nhắc nhở, động viên?
Hãy làm việc khi cuộc đời còn có thể,
Hãy mỉm cười dù cuộc sống chông gai,

Hãy sắp xếp lại những toan tính đời thường
Cho lợi ích gia đình và sự nghiệp...

*Hãy yêu bản thân và mỗi ngày rèn luyện,
Hãy vươn lên vì bên ta có học trò -*

*Những bạn nhỏ đem lại tình yêu, hạnh phúc.
Để mỗi bước đến trường là một niềm vui,
Để ta yêu nghề, yêu cuộc sống xanh tươi,
Để cuộc đời ta lúc nào cũng ý nghĩa..."*

*Lời thầy dạy năm xưa con nhớ mãi,
Sống cho đời bằng tất cả tình thương,
Sự cho đi không bao giờ là đủ,
Và cuộc đời như thế đã nở hoa...*

Lê Nga

17/01/2016

ĐÊM NGUYỄN TIÊU NHỚ THẦY

ĐỌC LẠI "LÁ DIỀU BÔNG" CỦA HOÀNG CẦM.

AI MỚI LÀ NGƯỜI ĐAU KHỔ ?

- Kim Trọng- GV trường THCS & THPT Nguyễn Khuyến-

Nói đến Hoàng Cầm- thi sĩ tài hoa xứ Kinh Bắc thì có mấy ai không biết. Cây đàn thơ điệu kì ấy đã lặng về xa xanh từ năm 2010 nhưng những giai điệu mê đắm, mộng mị thì còn vương vít mãi cõi nhân gian. Tôi đã từng rất thích nhiều câu thơ của ông- những câu thơ lạ- mà cứ như sục sạo vào đáy hồn, đáy tim mình, cứ bắt mình phải nhớ, phải yêu và thổn thức:

*"Cô gái làng Xim 17 tuổi
Hát hay nổi tiếng khắp vùng
Khi cất lời ca*

*Những lúa hợp tình chuốt rom bện ổ
Những vợ trái duyên chồng
Khăng khăng giả của
Lại có anh học trò
Bồi hồi bồi hồi
Xăm xăm một bước vượt sông
Trầu cau chẳng kịp cốm hồng
Xác pháo đã vùi ngõ mưa lây lội...” (Tiếng hát Quan họ)*

Hay:

*“ Cỗ bài tam cúc mép cong cong
Rút trộm rom nhà đi trái ổ
Chị gọi đôi cây
trầu cay má đỏ
kết xe hồng đưa Chị đến quê Em
Nghé cây bài tìm hơi tóc ẩm
Em đừng lớn nữa Chị đừng đi
Trống si đỏ đen chui sấp ngửa
Ổ rom thơm động tuổi đương thì..” (Cây tam cúc)*

Quả đúng là những câu thơ đọc xong cứ khiến cho người ta rạo rục một cảm giác muốn “chuốt rom bện ổ”!

Thì có gì là xấu? Thậm chí, cái khát khao ấy thật đẹp, thật tình và NGƯỜI biết bao !

Nói về niềm khao khát khi yêu, tôi không thể không nghĩ đến « **Lá diêu bông** ». Bài thơ đã góp phần làm nên tên tuổi cho Hoàng Cầm nhưng đến nay, nó vẫn là một ẩn số. Nào ai biết lá diêu bông là lá gì, nó hoàn toàn không có trong danh mục lá hoa cây cỏ. « *Em đi trăm núi nghìn sông. Nào tìm thấy lá diêu bông bao giờ* » (Phạm Duy). Nhưng rõ ràng, nó lại là một thứ lá được biết đến nhiều nhất ở mọi tầng lớp người Việt Nam, lại là một thứ lá kì diệu nhất để chữa cái bệnh khát yêu của biết bao khách đa tình trong thiên hạ. Và, cái chiều diêu bông tím ngắt cánh đồng cuống rạ ấy cứ bàng lảng mãi hồn ta, như một sự một sự mắc nợ vô hình.

Người ta bình đã nhiều về bài thơ này. Hôm nay tôi chợt nghĩ đến một góc khác... Bài thơ vừa trữ tình vừa là lời kể. Có hai nhân vật : Chị và Em. Chị là một trong những Nàng Thơ xương thịt của Hoàng Cầm, hồi đó Chị 20 tuổi, đẹp rực rỡ, giọng hát Quan họ ngọt như mật ong. Em chính là nhà thơ Hoàng Cầm khi ấy mới chỉ 12 ! Đây là câu chuyện có thật trong cuộc đời Hoàng Cầm- thật như sự say đắm tình yêu mà ta không thể nào giải thích. Mỗi tình có vẻ trái quy luật ấy vẫn cứ miên man suốt chiều bao giông cuộc đời nhà thơ và kết quả là nó đã được « **mãn khai** » sau hai mươi lăm năm đắm say uất nghẹn. Bài thơ kể lại câu chuyện cậu bé 12 vì trót mê cô gái 20 mà lẻo đẻo bóng hồng suốt làng trên xóm dưới, Chị ra đồng Em cũng theo. Rồi Chị thách đố đưa nào tìm được lá diêu bông, Chị sẽ gọi là chồng. Hai ngày em tìm thấy lá, rồi mùa đông sau em lại tìm thấy lá, ngày cưới chị em cũng mang đến chiếc lá, kể cả chị ba con rồi em cũng chia chiếc lá trước mặt chị ... Nhưng, sự thật phũ phàng trái ngang, chị luôn từ chối... Và từ đó, Em đành cầm chiếc lá, đi đầu non cuối bể...

Người ta thương cho cậu bé. Một mối tình non. Một mối tình câm. Một mối tình đau. Tất cả đều đúng. Vì nó trái ngang. Vì nó không hợp quy luật. Điều đó đã nhỡ tiền ngay từ chuyện tuổi tác : sự chênh lệch ngược, hơn nữa cậu bé đang còn quá nhỏ, liệu ai có thể tin một trái tim đã kịp trưởng thành trong một vòm ngực thiếu niên chưa nở nang ? Đau là phải. Khổ là phải. Và thương là phải. Còn gì khổ hơn khi yêu mà không được yêu ? Mọi thứ hi vọng ái ó ở đời xét đến cùng cũng do chữ TÌNH ra cả mà thôi. Nếu ai ở trong hoàn cảnh yêu đơn phương mới hiểu hết cái tái tê đến tím lòng ấy. Ngày trước, Puskin- nhà thơ vĩ đại của Nga đã từng diễn tả cảm giác này rất trọn vẹn « *Anh đến tìm em, em lặng im. Mắt em lẩn trốn mắt anh tìm. Em ơi, anh hiểu em từ chối. Anh lặng ra về mưa trong tim* ». Phải, là mưa trong tim. Hay là nước mắt chảy ngược? Nỗi đau uất nghẹn xé rách tim gan... Ở đây, trong bài thơ này,

lại còn là trái tim của một cậu bé. Non nớt, vụng dại...Hắn chưa đủ sẵn sù để chịu những va đập cắt cứa vì yêu.

Bài thơ mở ra với hình ảnh “Váy Đình Bảng buông chùng cửa võng”. Không có gì quá đặc biệt. Từ “Váy” ngẫu nhiên chình ình ngay lối vào của bài thơ còn khiến người đọc ban đầu cảm thấy hơi “thô” nữa. Nhưng cả mấy từ sau đã mang đến cảm giác hoàn toàn khác. Là váy Đình Bảng, tức váy mặc của các cô gái Kinh Bắc. Con gái Kinh Bắc nổi tiếng xinh đẹp, duyên dáng, dịu dàng. Cái váy của cô gái lại “Buông chùng cửa võng”. Tấm váy chạm gót son thiếu nữ, chây, buông tạo thành hình cửa võng. Và như vậy hẳn khi cô bước đi, tấm váy sẽ đập dềnh như sóng. Nhìn thôi cũng đã thấy trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bị kích bắt đầu từ đây, hay thực ra đã từ trước đây mà chiếc váy Đình Bảng chỉ góp phần làm cho trái tim rộn ràng hơn, để rồi nỗi đau sẽ nhức nhối hơn? Theo bóng chiếc váy buông chùng, cậu bé thần thơ đi theo cô gái lúc nào chẳng hay. Cậu thấy cô gái đi tìm gì đó:

*Chị thần thơ đi tìm
Đông chiều
Cuống rạ...*

Và Chị đã nói với cậu bé:

*Chị bảo
- Đứa nào tìm được Lá Diêu Bông
Từ nay ta gọi là chồng*

Đó là một câu đùa vì Chị thấy cậu bé cứ đi theo mình. Nhưng nó vô tình gieo vào lòng cậu một lời thách đố- mà kết quả của lời thách đố ấy thật hấp dẫn « là chồng »- tức sẽ được kề cận, thân thiết, gần gũi. Với cậu bé, đây không phải là đùa. Bởi một lẽ giản đơn : ước mong của cậu là thật. Và vì thế, cậu đi tìm chiếc lá. Khổ thân cậu, chiếc lá ấy có đâu mà tìm ? Cô gái nói vậy để thử thách hay ngăn cản, vui dập tình yêu ? Vì rằng không có chiếc lá ấy cũng có nghĩa cái kết thúc cổ tích sẽ mãi là chuyện hoang đường.

*Hai ngày
Em tìm thấy Lá
Chị chau mày
Đâu phải Lá Diêu Bông*

Tình yêu có một mãnh lực đến kì diệu, nó khiến con người ta hăm hở háo hức, không quản ngại bất cứ điều gì. Chỉ hai ngày sau, cậu đã tìm được lá cho Chị. Nhưng chị « chau mày », có một chút giận dữ, Chị không hài lòng- lời đố chưa được giải.

Hắn cậu sẽ buồn. Điều đó là chắc chắn. Nhưng tuyệt nhiên không có câu thơ nào diễn tả cái đau khổ, thất vọng của cậu bé khi ý nguyện chưa thành. Nghĩa là cậu không ngồi đó mà than vãn, tình yêu vốn không phải lúc nào cũng hợp với rĩ rên, bởi vậy cậu hành động. Câu thơ sau cách câu trước chỉ có một dòng giấy nhưng độ dài thời gian của nó lại là cả một mùa- mùa đông sau- một mùa dài như những yêu thương không được đáp lại :

*Mùa đông sau
Em tìm thấy Lá
Chị lắc đầu
Trông nắng vẫn bên sông*

Một năm đã qua, cậu cũng đã lớn hơn nhưng trái tim vẫn dại khờ như thế. Quả là « *Cái thuở ban đầu lưu luyến ấy. Ngàn năm chưa dễ mấy ai quên* ». Con tim vẫn vụng dại đi về với cõi mơ, chạy theo một lời thách đố hoang tưởng để rồi, cái cậu nhận được là ánh mắt xa xăm của cô gái về một một bên nào đó xa lắc, vô hình,...Lại là một con số không tròn trĩnh ! Vẫn không có một từ « buồn » nhưng âm điệu câu thơ thì da diết quá. Có cảm giác như cậu bé hơn hờ chạy đến với chiếc lá trên tay rồi làm lủi ra về cùng một khối đá trong lồng ngực. Một môi tình mề côi cùng con tim hoang hoải ! Lẽ nào cậu đã lạc dấu chân hạnh phúc từ thuở lọt lòng ???

Nhưng không sao, người ta nói, quá tam ba bận, còn chưa đến lần thứ ba mà. Trong tình yêu, con tim là thứ khó điều khiển nhất, lắm khi thật bướng bỉnh. Cậu bé lại ra đi phả nỗi buồn vào gió, lại rong ruổi kiếm tìm chiếc lá hạnh phúc của đời mình. Nhưng hơi ôi !

*Ngày cưới chị
Em tìm thấy Lá
Chị cười xe chỉ ắm tròn kim*

Vâng. Là hết ! « Xe chỉ ắm tròn kim », chỉ đã xâu vào kim rồi, còn gì để mong, cũng như ván đã đóng thuyền vậy. Con sáo đã sang sông, chị đã theo chồng về bên khác. Vĩnh viễn mất chị. Cái bờ sông giờ thành bờ hoang hoải, lộng gió, hun hút một niềm đau. Chị đã không thể chờ cho đến khi Em tìm ra chiếc lá. Chị cười sang ngang. Lúc này Chị không chau mày giận nữa vì phải chăng Chị đã lờ mờ hiểu ra cái thực chất tình yêu của cậu bé ? Chỉ có cậu bé ngây thơ không hiểu về câu đùa băng quơ mà vẫn cứ ngây ngô găm chiếc lá diêu bông vào xón xang lồng ngực.

Thất bại nữa. Cũng đã ba lần. Nhân gian quá tam ba bận. Con số 3 trong tâm thức người Việt là con số thiêng. Đã ba lần thất bại thì hẳn không còn gì để trông mong. Vậy mà cậu bé vẫn lì lợm đi tìm chiếc lá tình yêu. Bất chấp sự an bài. Cậu muốn đảo lộn cái trật tự đạo đức và pháp luật vốn tầng tầng lớp lớp kiên cố như thành trì từ xưa chẳng? Lần thứ tư cậu tìm đến cô gái, giờ đã ba con, rồi chìa ra chiếc lá:

*Chị ba con
Em tìm thấy Lá
Xòe tay phủ mặt Chị không nhìn*

Vẫn không phải. Cũng đúng thôi, sẽ không bao giờ Em tìm đúng chiếc lá đó, bởi nó không có thực. Nó là chiếc lá thiêng, là chiếc lá - bùa yêu đã dính chặt cậu bé vào một mối tình vô vọng mà không thể nào gỡ. Một chiếc lá thách đố đã gặp phải một tình yêu thách thức cả mệnh mang không gian, dằng dặc thời gian và những nghiệt ngã của tình đời. Vẫn sống, vẫn xanh tươi như màu lá Em chìa ra trước mặt Chị. Chỉ có điều “Xòe tay phủ mặt Chị không nhìn”. Lần này, Chị không thể phủ nhận tình yêu của cậu bé. Hóa ra, lá nào cũng có thể lá lá diêu bông nếu nó được hái từ một trái tim hừng hực máu nóng. Chỉ có điều, giờ đây Chị còn biết làm gì hơn nữa? Chị ba con rồi. Nào ai lại đào xới một nền móng đã vô cùng kiên cố để chạy theo sự nổi loạn của con tim? Đành lòng vậy, cầm lòng vậy...

Lần này, Em ra đi. Đi mãi. Đi biệt khỏi đời chị, cầm theo chiếc lá tình yêu của mình:

*Từ thuở ấy
Em cầm chiếc lá
Đi đầu non cuối bể
Gió quê vi vút gọi
Diêu Bông hời!
... Ồi Diêu Bông!*

Em đã chờ đợi, đã khát khao cháy bỏng nhưng kết cục tình yêu là vô vọng. Những Em vẫn cầm theo chiếc lá tình yêu suốt hành trình cuộc đời lắm niềm đau. Và chiếc lá ấy bao năm rồi vẫn cứ chao về phía gió quê vi vút. Làm thế nào khác được. Dù không thể chạm tay vào hạnh phúc nhưng vì đó là yêu. Chị vẫn là nơi đi về của trái tim em... Điều đó không ngoa đâu, bởi Hoàng Cầm từng thừa nhận khi ông đã rất già và trải qua nhiều sóng gió, thì hình ảnh chị Vinh trong bài thơ chưa bao giờ phai nhạt, với ông, bao giờ chị cũng mãi mãi tuổi 20 của cái thời nhà thơ mới 12 mà biết bao đắm đuối.

Người ta cứ thương cho cậu bé. Nhưng tôi lại cho rằng, chính cô gái trong bài thơ mới là người đau khổ hơn, đáng thương hơn. Vì sao vậy? Cậu bé đúng là rơi vào một tình yêu tuyệt vọng nhưng rõ ràng, cậu có cái để đợi chờ, để hướng đến. Cậu có lí do để đi tìm, để trái tim được loạn nhịp, để thấy cuộc đời này không phải là tẻ nhạt, nửa vời. Còn cô gái? Cô có gì để tìm không? Không có gì hết. Từ đầu đến cuối hoàn toàn là một sự xếp đặt tất nhiên. Bầu trời đẹp là vậy, buổi chiều đẹp là vậy, cô xinh tươi là vậy... mà sao chóng chệnh, tro khác?

*Chị thân thơ đi tìm
Đồng chiều
Cuống rạ...*

Chị tìm gì nơi đồng chiều cuống rạ kia? Một cánh đồng hoang. Một bầu trời hoang. Và một con tim hoang. Nào ai đợi chị phía cuối con đường? Hai từ “Cuống rạ” đã gọi lên tất cả những gì cạn kiệt, héo khô, tro tro. Tôi nhớ có mấy câu thơ của ai đó thế này:

*Đừng tiếc nữa những gì đã mất
Lòng giờ đây như một cánh đồng chiều
Trơ gốc rạ ruộng nhà ai mới gặt
Và bầu trời soi đáy nước trong veo...*

Hắn “Cuồng rạ” không phải là điều tượng trưng cho sự chờ đợi, càng không phải một khái niệm của hạnh phúc. Còn gì đau khổ hơn khi đi tìm mà chẳng biết phải tìm gì?

Và nếu để ý, sẽ thấy ánh nhìn của Chị trong một chiều đông mới thật úa tàn “Chị cười trông nắng vẫn bên sông”. “Nắng vẫn” là nắng tàn. Chữ “tàn” cũng đã đủ để gọi sự mất mát. Nhưng “Vẫn” còn da diết hơn. Nắng vẫn bên sông cũng có nghĩa là những đám hội vui đã vẫn, và trai làng nọ làng kia đã về. Có người trai nào đợi Chị khi hội vẫn và ánh chiều khép dần vào đêm? Hết rồi đây, những đêm thiếu nữ cũng đã đi qua rồi, cuộc đời sắp ngoặt sang hướng khác mà chưa thấy đâu là điểm bắt đầu...

Ngay cả cái cười của Chị ngày cưới chồng, tôi nghĩ rằng nó cũng chỉ mang tính chất cơ học. Nó không phải cái cười ám áp có nắng tỏa từ trong tim “Chị cười xe chỉ ấm tròn kim”. Câu thơ ngắn như một nhịp hụt. Là nhịp hụt của trái tim. Vì cái lẽ đương nhiên “Gái lớn ai không phải lấy chồng”, Chị đã lớn, Chị phải lấy chồng cho đúng quy luật dù đôi môi chưa một lần ấm môi ai. Thà Chị khóc có khi còn dễ chịu “Khấp như thiếu nữ vu quy nhật”. Cười là lòng đắng, là lòng đau, nhưng lòng đã trơ ra với tất cả những điều đó. Cũng có nghĩa là lòng chết!

Và cái “Xòe tay phủ mặt Chị không nhìn” mới thật là nỗi tuyệt vọng. Nó là một sự chối bỏ buồn bã da diết. Tại sao không quay đi cho thêm phần dứt khoát, mà lại phủ mặt bằng bàn tay? Thực ra, đó là một kiểu dìm lòng, dìm đi những cơn uất nghẹn, dìm đi những khát khao mơ hồ nào đó trong tim. Xét đến cùng, Chị là ánh sáng tình yêu nơi đáy hồn cậu bé, còn Chị, ánh sáng nào dành cho Chị ở một cõi xa kia? Chị không biết. Cũng không ai biết. Và tôi nghĩ, đó mới là thảm kịch của hồn người...

Tình đẹp là tình dang dở. Thơ hay thường là thơ buồn. Bài thơ gieo một nỗi buồn về những linh hồn yêu không bến đỗ. Chiếc lá diêu bông ấy cho đến nay chẳng ai biết nó hình thù ra sao, đẹp để thế nào, nhưng ít nhất nó cũng là minh chứng cho một tình yêu bất tử, hướng người ta đến những vẻ đẹp tinh khiết trong đời. Cái chiều diêu bông và chiếc lá huyền thoại ấy đã đóng đinh vào nhân gian, vào lòng người một tác phẩm siêu thơ. Nhưng quan trọng hơn hết, nó cho ta hiểu hơn những ngọt ngào cay đắng trong tình yêu, cả vô vàn nghịch lí mà ta không thể nào giải thích. Cũng là để lắng nghe lòng ta nữa...

21/2/2016

Người là ai

Tưởng nhớ Thầy Lê Trí Viễn

*Người là đứa con hết lòng thương mẹ
Người là vầng trăng lơ lửng nhớ thương ai
Người là tình yêu đôi lứa ngậm ngùi
Người là nhà thơ lắng đọng ở Tinh sương
Ôi thương nhớ, nhớ thương một dáng người
Mộc mạc, chân tình, trọn nghĩa thủy chung
Tình bạn, tình thơ, tình thầy trò, tình chồng vợ
Trọn một tấm lòng, tạm biệt với Nguyễn Tiêu.*

Lê Trọng Tín

Người là ai

Tưởng nhớ thầy Lê Trí Viễn

RUMBA BOLÉRO

Dập đầu xa vắng

Thơ: LÊ TRỌNG TÍN

Nhạc: NHẤT TÚY

Người là ai? Người là đứa con hết lòng thương mẹ.

Người là ai? Người là vầng trăng lơ lửng nhớ thương

ai. Người là ai? Người là tình yêu đôi lứa ngậm ngùi.

Người là nhà thơ lãng động ở tình sương.

Ôi thương nhớ, nhớ thương một dáng người mộc mạc.

Chân tình trọn nghĩa thủy chung. Tình bạn tình

thơ tình thầy trò tình chồng vợ. Trọn một tấm

lòng tận biệt với Nguyễn Tiêu. Người là ...

Kính tặng Thầy TS Lê Trọng Tín

Sài Gòn, 24-10-2015 NT

Tự hào

Ành mãi ơn Thầy

*Mỗi một mùa xuân tôi nhớ thương,
Thầy tôi - Người cha một mái trường,
Người gieo mạch sống bao thế hệ,
Người đốt bùng lên ngọn đuốc thiêng...*

*Xuân đi xuân đến mỗi cuộc đời,
Vang lên khúc hát gọi niềm vui,
Ánh sáng mùa xuân là sự sống,
Của khắp nhân gian vạn tiếng cười...*

*Ành xuân đến, xuân đi, xuân xuân đến,
Người Thầy - Người Cha sống mãi bên đời,
Ành mặt trời mỗi ngày đều rất lạ,
Mong muốn mỗi người có cuộc sống vui...*

*Đuốc thiêng người thấp là ngọn lửa,
Hơi ấm tình thương đời bước đường,
Của bao trí tuệ, tâm hồn Nguyễn Khuyến,
Sáng mãi trong đời một chiếc nôi...*

*Hoa dã nở trên vùng đất màu mỡ,
Cánh chim xanh giang rộng giữa trời cao,
Sắc hoa thắm của mùa xuân rực rỡ,
Có những người thầy làm nên lịch sử trường tôi.*

Lê Nga - 17/01/2016

Mưa học trò

TANGO HABANERA - Tình cảm thiết tha

Thơ: NGUYỄN THỊ DAN THANH
Nhạc: NHẤT TÚY

Thuở học trò nhớ lắm những mùa mưa. Giờ tan
Mưa học trò nhớ quá phải không anh? Đã bao

học mình che chung mảnh áo. Anh khen em cô
lần mình ướp vết chân trâu. Lênh đênh trên dòng

bé sao chu đáo! Em thận thừng chân bấm bước thêm
nước cây cầu ...

nhánh. (Mưa học) trôi. Bè chuối làm xuống ta chống qua
sông. Mưa học trò dẫu ướt áo vẫn mong. Cây mau
lớn che mát đường đi học. Lúa mau vàng, anh nhìn em gánh
thóc. Qua mùa mưa ta bỗng lớn hơn nhiều. Mưa học
trò thương thương quá đi thôi. Mưa hạ ấy em đi làm cô
giáo. Trang giáo án với bao điều trần trở. Mưa cuộc đời đầy kỷ niệm trôi
xa. Chợt chiều nay giữa phố đông người qua. Có cô
bé che áo mưa cùng bạn. Nghe bàng hoàng cung đàn xưa dĩ
vãng. Mưa học trò không mất. Tại mình quên.

THẦY HÃY YÊN LÒNG

Lê Trọng Tín

*Giữa đất trời Bình Dương xanh mát
Thầy nằm đây yên giấc ngủ ngon
Yên lòng Thầy ơi! Có chúng con
Bước tiếp bước theo chân Thầy mãi
Để xứng với lòng Thầy mong mỏi
Dạy học sinh nên người học giỏi
Danh - Chí - Tín - Thành. Nhớ kỹ ghi sâu*

*Bình minh tỏa sáng mặt trời cao
Thầy thức dậy cùng bình minh rực rỡ
Từ Bình Dương, Thầy quay về Thành phố
Ngày mỗi ngày Thầy rọi sáng trường xưa
Xa mà gần, rất thực, rất mơ
Thầy sống giữa chúng con mãi mãi*

*Rừng cao su êm đềm rộng trải
Như chúng con nâng giấc ngủ Thầy
Một đời người vun đắp dựng xây
Sự nghiệp lớn chúng con gìn giữ
Thầy như nắng mặt trời soi tỏ
Yên lòng Thầy ơi! Tín ở chúng con.*

1/1/2009

Tưởng niệm trước phần mộ Thầy Nguyễn Ngọc Phấn
Thay mặt GV-CBCNV-HS Trường THCS-THPT Nguyễn Khuyến

Thầy hãy yên lòng

Thơ: Lê Trọng Tín
Nhạc: Nhật Túy

♩ Tình cảm thiết tha

The musical score is written in 2/4 time and consists of 14 staves. It begins with a treble clef and a key signature of one flat. The melody is simple and melodic, with lyrics written below the notes. There are several musical ornaments, including a first ending bracket (1.) and a second ending bracket (2.) with a repeat sign. A triplet of eighth notes is marked with a '3' above it. The lyrics are in Vietnamese and express a message of reassurance and hope to a teacher.

Hãy yên lòng Thầy ơi giữa đất trời Bình Dương xanh mát.
Hãy yên lòng Thầy ơi Thầy thức dậy bình minh rục rờ.
Thầy nằm đây yên giấc ngủ ngon có chúng con
Tràn niềm vui Nguyễn Khuyến Bình Dương đã khơi sắc.
Bước liếp bước theo chân Thầy mãi mãi xứng lòng Thầy mong mỏi.
Tin ở chúng con yên lòng giấc ngủ muôn đời luôn tươi...
Dạy học sinh nên người học giỏi DANH - CHÍ - TÍN - THÀNH nhờ kỹ ghi
sâu. Rừng cao su êm đềm rộng trải như chúng con nâng giấc ngủ
Thầy. Một đời người vun đắp dựng xây sự nghiệp lớn chúng con gìn
giữ. Bình minh lên ánh hồng tỏa sáng theo ánh dương Thầy bước quay
về. Ngày lại ngày Thầy rọi sáng trường xưa Thầy sống
giữa chúng con mãi mãi. ... sáng. Rất thực rất
mơ tuy xa mà gần Thầy giữa chúng con ngọt lịm bài thơ.

Xuân Ất Mùi 2015

Ngâm

Kính dâng hương hồn hai thầy:

Cố GS-NGND Lê Trí Viễn, cố NG Nguyễn Ngọc Phán.

Có ở đâu như Nguyễn Khuyến này

Chữ Tâm - Tinh- Nghĩa cao quý thay!

Trí ân song lão công gầy dựng

Để cánh chim bằng tung cánh bay.

20/11/2010 tại nhà thầy LTV

Hoa

Kính tặng cô Lê Phi Thúy và cô Nguyễn Yên Chi

Vẫn đẹp, vẫn tươi, và vẫn thơm như thể

Vẫn vẹn nguyên dâng hương sắc cho đời

Vẫn tràn trề sức sống tuổi đời mười

Mặc đông bão, mặc sóng đời vây bủa.

20/11/2010 tại nhà thầy GS-NGND LTV

Cây Tre (thơ vui).

Kính tặng thầy hiệu trưởng Lê Trọng Tín và cô, phu nhân của thầy.

Cây tre Việt Nam dẻo dai, vững vàng trong bão tố.

Xưa: tre là vũ khí kiên cường dưới giặc Ân.

Nay: tre không chỉ là vũ khí

mà tre còn là thơ, là ca, là nhạc, là họa...

Là tâm hồn của chàng lãng tử:

Lê Trọng Tín.

Nàng ơi!

*(Thầy hiệu trưởng nói vui khi nhận mình là “cây tre Việt Nam”-
dáng thầy cao và gầy, hơi lòng không.)*

Nhớ Thầy

LENTO ESPRESSIVO (Chậm vừa tình cảm)

Thơ: LÊ NGA
Nhạc: NHẤT TÚY

Thầy ơi con đã về đây mà sao nghe lạnh phủ
đây không gian. Cây xanh đứng ngóng ngõ ngang. Hoa rơi từng
cánh nhuộm vàng lối đi. Giờ đây rộn rã mùa
thì mà sao không thấy dáng đi của Thầy. Công trường
vội mới còn đây nhưng người thì đã theo mây cuối trời.
Một đàn chim sẻ Thầy ơi! ngày xưa nháy nhót reo
vui bên thềm. Bây giờ đứng lặng mái hiên. Từng đôi cánh
mòng chao nghiêng ngang trời. Thầy ơi! Con đã về
đây mà sao nghe lạnh phủ đây không gian. Thời gian
vẫn cứ dần trôi. Trường xưa lớp cũ không người nhớ Thầy.

Ơn Thầy

Kính dâng Thầy_Cô GS , NGND Lê Trí Viễn.

Con về giữa độ thu phai
Mà sao rực rỡ hoa vàng quanh đây
 Nghỉ ngút hương trầm tỏa bay
Lời thơ thầy giảng còn say lòng người
 Gian lao vẫn ấm tiếng cười
Tình thương thầy vẫn xanh tươi ngàn ngày
 Bàn tay nhỏ, thầy đã xây
Ngôi nhà Nguyễn Khuyến ấp đầy yêu thương
 Nắng sương thì mặc nắng sương
Chắt chiu , tận tụy từng ngày thầy trao
 Đến thăm thầy , lòng nao nao
Sống sao cho xứng công lao thầy trồng
 Bia vàng ghi khắc ơn công
Lòng son mãi khắc trong lòng bao con
 Ơn thầy nghĩa nặng tình non
Bao nhiêu thế hệ sắc son nhớ thầy.

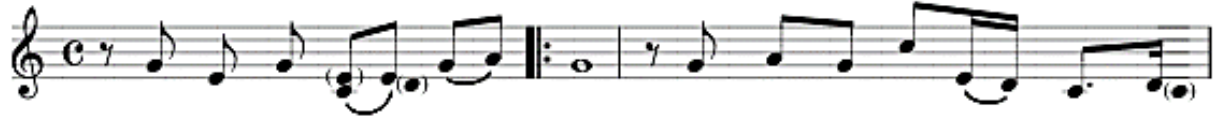
Trần Xuân Trường

Ơn Thầy

Thơ: XUÂN TRƯỜNG

Nhạc: NHẤT TÚY

Andantino Phong cách dân ca

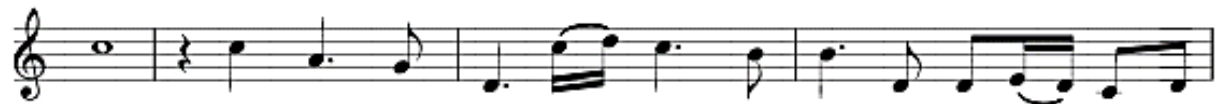
Con về giữa độ thu phai mà sao rực rỡ hoa vàng quanh
Gian lao vẫn ấm tiếng cười. Tình thương thầy vẫn xanh tươi ngàn

dây. Nghi ngút hương trầm tỏa bay. Lời thơ thầy giảng còn say lòng
ngày. Bàn tay nhỏ Thầy dựng xây.

người. Gian lao vẫn ấm tiếng Ngôi nhà Nguyễn Khuyến áp đầy yêu

thương. Nắng sương thì mặc nắng sương. Chút chiu tận tụy tận ngày Thầy

trao. Đến thăm thấy lòng nao nao. Sống sao cho xứng công lao Thầy

trông. Bia vàng mãi khắc ơn công. Lòng son mãi khắc trong lòng bao

con. Ơn Thầy nghĩa nặng linh non. Bao nhiêu thế hệ sắc son nhớ Thầy.

Một năm Thầy xa biệt

Tình cảm thiết tha

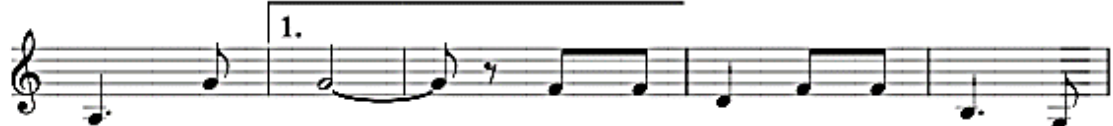
Thơ: HÀ VĂN
Nhạc: NHẤT TÚY

Rằng hồng không còn ở phía Tây. Bao bấy
(Nhớ) Người trời sứt sùi cơn mưa. Kỷ niệm

chìm đã rủ nhau về tổ. Sắc cầu vồng không
xưa lay phay trong lòng người. Nhớ thương hoài thơ

còn thắm nữa. Sao chưa về sao chưa về Thầy
rằm sáng ...

ơi ! Đã mười hai tuần trăng. Thời gian dài dang
Đã mười hai tuần trăng mà cứ ngỡ ngày

dằng. Khói trầm hương lãng dang con nhớ Thầy Thầy
qua. Thắm đượm kỷ niệm xưa ...

ơi ! Thầy mãi là người cha. Nhớ

mãi xa thật rồi trăng mãi dung đưa.

Tình yêu không mùa

*Những mùa hoa đi qua
Cho bao mùa quả ngọt!
Bàn tay thầy vun xới
Tận tụy suốt tháng năm*

*25 năm mùa quả ngọt
Chỉ ơn người vun trồng
25 rộn những sắc hồng
Mấy vạn ngày lao công*

*Thầy ơi con vẫn nhớ
Những ngày đầu giao lao
Thầy ươm từng con giống
Thầy chăm từng tán xanh*

*Cho những mùa quả ngọt
Cho đời đậm hương hoa
Giờ đây Người đi xa
Có kẻ nhớ người quên
Nhưng tên thầy ghi khắc
Trong lòng bao thế hệ
Người mở đường tâm huyết
Trái tim giàu mơ ước
Cho ngày mai nắng hồng
Tuổi trẻ ấm mùa xuân*

*Mấy chục năm qua rồi
Sắc hoa càng rực rỡ
Những mùa quả thêm ngọt
Tình yêu thầy không mùa
Trải rộng suốt tháng năm.*

Trần Xuân Trường

Tình yêu không mùa

Thơ: XUÂN TRƯỜNG

Nhạc: NHẤT TÚY

Lento Espressivo Tình cảm thiết tha

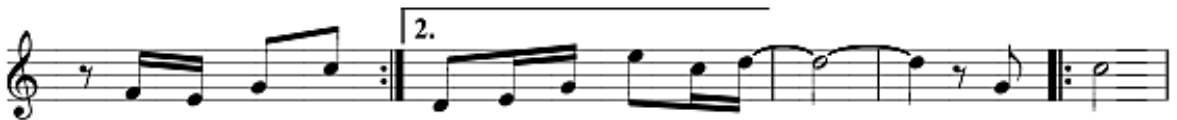
Những mùa hoa đi qua cho bao mùa quả ngọt. Bàn tay Thầy vun
Cho đời đầm hương hoa cho những mùa quả ngọt. Giờ đây Người đi

xời tận lụi suốt tháng năm. Hai lăm năm mùa quả ngọt ghi ơn người vun
xa có kẻ nhớ người quên. Đã khắc ghi bao thế hệ cho ngày mai nắng

trông. Hai lăm năm rộn những sắc hồng mấy vạn ngày lao công.
hồng. Hai lăm năm rộn những sắc ...

Cho đời đầm hương hồng tuổi trẻ ấm mùa xuân. Thầy ơi!
Thầy ơi!

Mấy chục năm qua rồi sắc hoa càng rục rờ. Thầy ơi!
Những mùa quả thêm ngọt tâm huyết người dựng xây. Thầy ơi!

qua những ngày gian lao Thầy chăm từng tân xanh. Thầy

Tình yêu Thầy không mùa trải rộng suốt tháng năm.

Em đợi gì ?

Vậy là sắp hết 1 năm học! Kỳ thi học kỳ đã kết thúc, sắp xếp sách vở lại cô chợt nhớ mình còn mắc nợ lớp 11E4! Hôm nay cô trả nhé! Cô gửi tặng các em hs đã bị cô mắng suốt năm, lúc các em mang tập san nhờ cô viết tặng lớp, cô đã viết rồi bỏ quên trong cặp! Cảm ơn các em đã hợp tác với cô trong năm học qua!

Em đợi gì bên ngoài ô cửa sổ?

Mà mơ màng trong bài giảng của cô?

Chân trời xa, một đàn chim hồi hả

Có đuổi thời gian, ngược gió quay về!

Em được gì trong lời người " hàng xóm "

Mà lắng nghe, to nhỏ tí tê?

Thoáng cười mỉm

...thoáng chau mày đây cảm xúc!

Chẳng thấy cô đang chăm chú nhìn em?

Em thấy gì khi mùa đông đã hết?

Có những con đường lầy lội đón mùa xuân!

Bước chân em hẳn thênh thang hạnh phúc,

Trước những nẻo đường ngã rẽ tương lai???!?!!

.....

Khép ô cửa, dừng lời(giảng), cô nhắc nhở

Đâu nghĩa là cô khép những ước mơ?

Có một thời như thế ...

Tình cảm, thiết tha

Thơ: LÊ NGA (GV VĂN)

Nhạc: NHẤT TÚY

Có một thời tôi cũng như em. Bên ngọn đèn lo âu trần trở. Có một
thời ngủ quên bên trang ỡ. Cây bút hồng buông nhẹ giữa bàn tay.
Có một thời tôi cũng như em. Hồn mơ mộng những chân trời mới.
Nghĩ rất nhiều về những điều chưa tới lòng chợt vui vì thế giới muôn
màu. (Và) ai cũng có một thời như thế một thời hồng đẹp
dề những vần thơ. Một thời xanh tha thiết những ước mơ.
Một thời tím băng khuôn bên cửa sổ. Và ai cũng có một
thời như thế. Một thời mà chắc dễ ai quên thời tuổi trẻ của
khung trời mắt ngọc. Một thời ghi dấu mãi trong tim. Có một
thời tôi cũng như em Hồn mơ mộng những chân trời mới. Dịu dàng học
bài như lên tiếng hát nghịch ngợm ồn ào chạy khắp hành lang có một
thời tôi cũng lan man trong giờ học nghĩ gì không biết. Thấy giận
dữ mắt nhìn màu xanh biếc. Bạn bè cười thật là vui. (Và)

THCS & THPT NGUYỄN KHUYẾN
Tháng 3-2009

Nhất Túy